

Kristine Næss

Sajnos

úgy szeretnék írni
mint egy férfi
gitárral kísérfi
énekelni a dalom
feszíteni a pódiumon
mint túlspanolt húr
a korszak hangadója
mindenkinek megmutatni
én is tudok erőt adni
de másvalaki
kapta e szerepet
sajnos

Mellékutagány

Mennyire közelíthetek
a napégette dolgokhoz
gyephez, üveghez, krómacélhoz
homokhoz, cipőhöz
s a fejtetőn parázsló hajhoz?

A peronon targoncák s egy traktor
emberek, guruló bőröndök
árnyékba húzódom
az állomás körül a télen szórt
közúzalék maradványai
átszúr a vékony cipőtalpon
fagyfaltot eszem
nézem a targoncákat rögzítő feszes
fémszalagot, a fényes fogantyúkat
a vakvágányok rozsdafoltját
s az éppen befutó vonatot

Sűrűben

az erdőben külön ösvény vezet
a kutyáknak és a felnőtteknek
kik tudják jól
hol kell kezdeni a napot
felnőtt vagyok

a padlót frissen csiszolták
vége a félévnek
már nincsenek diákok
nem lesznek órák
sem becsengetés

de az élet megy tovább
az iskola a második otthonom
fűtött padló
vastag zokniban járunk
a kézimunkaszobában
gyapjúfonál szűrős szaga
pakolgotok az asztalon
maszatozás, dűnnyögés
a test felső harmadán
dudorászik a fej

Gyalogosan

lakótelep a természet ölén
majdnem erdőlakó lettem
nem gyalogolok a központba
földalatti, busz is jár
mindenre van megoldás
én ezt választottam

most egy hosszabb úton vagyok
hogy jártam-e már
vagy sosem voltam erre
ne firtassuk, nem érdekes

Flandriában egy meleg este
kecskék fejés előtt
a kerítés mellett
sötét hajú, simulékony
férfi társaságában

de elmarad valahol
a kecskék más korból valók
a gazdaság elhanyagolt
időm mint a tenger
egyetlen célom
nem túl etikus

Reflektorfény

huszonöt évvel ezelőtt
Avignonban, nyári fesztivál
egyik este késve érkezem
a kapun kívül tágasabb
terebélyes fa alatt állok
ott bent hangzavar
egy női sztárvendég
nevét kiabálják
de én csak a fákra emlékszem

a komor épületre
katonai létesítmény lehetett
a benti fényekre gondolok
reflektorok minden irányból
a színpadon festett arc
fűrészporos porond
teljesen mindegy a helyszín

minden felvillan előttem
amit csak a szem befoghat
a sötét falombok
a világoskék ég, a parkoló autók
s az út, amin befutottak
minden újra és újra
megjelenik máshol és máskor
s a dolgok végül a tenyerembe hullnak

Nagyanyám

elgondolni is rossz
ha nem járhattam volna
a finn erdőkben
vagy az orosz iskolákban
központilag meghirdették
a szürke legyen fehér
s a felvilágosításra
központilag utaltak ki fényt
kicsik nagy csoportban
a tudás hatalmasabb, mint az isten
maga az isten

csuda szép a kézírásod
s mennyi irodalom a fejedben
habár a számok keverednek
mikor az agy intellektuális
orosz közegben vizsgálzik

kis versikék gyöngyszemei
éjszakai kóruspróbák
hóesés kék üveggömbön át

mikor az agy
szolgálattól mentes
az iskola fényei
elszíntelenednek
szivárvány fagy a tó
éjfelete jegébe
szépséges arcod
vörös sállal és kalappal
körülöelve

gyöngyszemeket
nem könnyeket
sírsz át a jégen
egyik gyász
másik öröm
erdő vagy mennybolt
itt vagy
talán távozóban
a sötét fenyvesekben

a fiatalság verejtékező
tarkója a vörös sál alatt
üveggömbben tükröződve
kristály, csillám, gyöngy

szeretjük az erdőt
és az iskolát is

nagyanyám meg én

Kristine Næss 1964-ben született Oslóban. Író, kritikus, a *Vinduet* című norvég irodalmi, kritikai folyóirat szerkesztője is volt. 1996-ban debütált első verskötetével. Azóta három regénye s egy novelláskötete látott napvilágot. A fenti verseket legújabb verseiből válogattuk (*Nézd, mi történik! / Se hva som skjer*, Forlaget Oktober, 2010).